

Од најзајебанијих!

Од ђедова густих брчина што им се не виде очи од веђа,

што су од крста повили леђа, што шакама узору њиву,

што шамарчином отресу шљиву, што напију ракију, подвикну реци да не брза, што им у снегу трагови на вучије лице...

Од оних накриво насађених што се роде љути.

Што на грудима мајчиним не заплаче, но за инат ћути!

Што име понесу с очеве гроба, ко деца оседе, оклемпаве да им не падну шајкаче с глава детиње, пре но што проговоре побројаће ти ко им је све у јаме, под камен, како се звао сваки пламен...

Именом заселака и села, кравих прела, посела, имендана и слава...која је лобања чија глава...

Од оних сам са икона, искушеника и подвижника.

Од оних тешке руке а благе речи, од оних што ће умрети ал друге да залечи...

Од оних што живе дане видајући на себи прађедовске ране.

Од оних у чијим су кућама одрасли целати.

Њима се најпре приносило, постељило, наздрављало, ишло на мобе... Србине мој- мој мили гробе.

Прогледали су очима наших матера и баба па им их повадили...

Да не виде себе звери.

Тупили су каме и пунили јаме они што им је ђед пртио навилке сена кроз сметове, вруће варенике и хлеба да стасају у врле звери.

Од оних сам што ће да се побију за метар међе а пострадају за туђу јаловину и папратиште.

Од оних што јурну са распећа да погину за друге, да му се не зна гроб ако је за чији дом.

Не мари. За туђу срећу комотно је Србину на распећу.

Нек ни једна мајка не заплаче док год Српкиња може да рида...

Од оних сам што још црвене од стида, што се спетљају кад слажу, што се бркати и повијени свију ко деца на мајчине груди, старци што страхују од очеве куди...

Од оних сам што у Бога верују јер га знају.

Убијали су нас да убију Бога у нама но где Србину сломиш кост то окамени, срасту манастири...

Мртав је Србин- живи Бог!

Од оних сам што су јуришали док су други хватали бусије.

Од оних што их је десеторо погинуло у једним опанцима.

Да се Србија међи костима- мало се шта не би Србијом звало.

Од оних сам неписмених тежака пред чијим су се здравицама и лелецима поклониле ваше књиге.

Потргале и побрисале странице, побрисале гузице...

Од оних сам најзаједанијих, а на леб да их мажеш.

Никад довољно мртви- вазда превише живи...

Од оних сам што су им се и бољи дивили.

Од оних сам што их никада разумети нећеш јер ти првог дана страхујеш од судњега, и то зовеш животом.

Од оних сам који живе судњи радујући се првome дану...

Земљом газиш свој гроб- небом свој дом, но шта ти о томе знаш!

Од оних сам са распећа, Србче! Ништа немам да наслeдим, а све имам у наслеђе да сачувам...

(Два у један)